

[Baunsgaard.]

sig, at det sker, som vi udtalte i vor Nyborg-udtalelse af 1957? Jeg må måske bede det ærede medlem hr. Axel Kristensen om denne gang at høre efter, når jeg læser den op — jeg kan jo ikke tvinge det ærede medlem til at forstå den. Jeg beder om formandens tilladelse til at citere:

„I tilknytning til de forventede mere rationelle forhandlingsregler mellem arbejdsmarkedets parter gennemføres en styrkelse af forligsmandsinstitutionen. Opstår til trods for sådanne nyordninger til forebyggelse af konflikter alligevel konflikt-situationer, der vil standse livsvigtige samfunds-funktioner, skal parterne kunne vælge mellem en af dem selv iværksat voldgift eller en af folketinget institueret voldgift.“

Ja, sådan var det udtrykt, og hermed er egentlig sagt det, som er det rigtige for det radikale venstre i denne sag, at vi ikke har nøjedes med at konstatere, at vi havde et standpunkt, der var rigtigt i 1955, men har taget hensyn til den udvikling, der er sket siden 1955.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen mener, at jeg skulle være den første til at være glad for, at han har ændret standpunkt. Jeg ved ikke, om jeg er den første, men jeg er glad for det. Jeg er derimod ikke glad for, at han overhovedet ikke er bevægelig ud over 1955. Hvis han kunne besinde sig til nu at lytte til det radikale venstre — det har jo vist sig, at vi havde ret, lyt nu engang og prøv at se, hvad der er sket siden 1955, og prøv at drage de konklusioner, det er rigtigt at drage af udviklingen fra 1955 til 1960, så er der i sandhed mulighed for, at vi måske kan nå til et fornuftigt resultat og også — til oplysning for de ærede medlemmer — mulighed for, at vi bærer os fornuftigt ad i argumentationen for disse standpunkter.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen har et par gange nævnt udtalelsen, som jeg på det område, vi drøfter i dag, har fremsat i 1955. Jeg vil gerne i tilknytning til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Baunsgaard nu fremsatte, understrege, at der jo er sket noget siden 1955. Det er jo det

besynderlige, at de to ærede partier på det område altid synes at være nogle år bag-efter. Det, der er sket i løbet af denne periode efter 1955, kan vel samles i 3 punkter: der er gennemført mere rationelle forhandlingsregler; der er skabt en styrkelse af forligsinstitutionen med større myndighed, og der er tilvejebragt en gunstigere udvikling af forholdet mellem organisationerne, en mere udpræget forståelse hos begge parter af det fællesskab, der til syvende og sidst er dem imellem. Det er og var baggrunden for, at det radikale venstre i 1957 før valget foretog den ændring i sin stilling, som det ærede medlem hr. Baunsgaard i dag har givet udtryk for. Denne tankegang blev — hvad jeg sætter megen pris på — på en interessant måde i øvrigt understreget af direktøren for Arbejdsgiverforeningen, hr. Arne Lund, i en artikel i Politiken i år, hvori direktøren sagde, at der vil være

„store muligheder for, at de private organisations lønpolitik samordnes med statens økonomiske politik på en måde, der gør diskussion om statens indgreb i lønfastsættelsen overflødig.“

Men der bliver alligevel, selv om denne udtalelse af direktøren for så vidt er udtryk for de samme forventninger, vi har lov til at nære inden for vort parti, ét spørgsmål tilbage. Der bliver tilbage et „hvis“. Hvis det nu alligevel i en given situation glipper, hvis det alligevel sker, at den store konflikt opstår, der standser nødvendige samfunds-funktioner ja hvis —. Derfor tillod jeg mig i tilknytning til denne udtalelse af direktøren for Arbejdsgiverforeningen i en artikel at sige, hvad jeg gerne her vil gentage — jeg beder om formandens tilladelse til at citere—:

„Jeg synes ikke, parterne kan vige uden om at drage en konklusion“.

Og den konklusion, man må drage, hvis man afviser lovgivningsmagtens ret til at hindre kaos på et eller andet tidspunkt, må være, at man selv kan vise vej. Jeg har af udtalelser, der er fremsat i dag af den ærede ordfører for socialdemokratiet, forstået, at man i og for sig ikke afviser det. Men hvis man afviser det, må den logiske konsekvens af parternes moderne samarbejds-linje — kan man vel kalde det — og deres uvilje mod lovgivningsmagtens